

thi han forklarede os temmelig tydeligt Brændevinsbeskatningslovens Betydning for Landbruget. Han sagde, at tidligere havde Kartoflerne i Sjælland kostet 5 Kr. pr. Dd., nu kostede de kun et Par Kroner eller saa, men naar Kartoflerne muligen kunde faae Anvendelse ved Brændevinsproduktionen, var der Udsigt til, at de vilde stige i Pris, saa at man kunde lægge større Vægt paa Kartoffelavl og altsaa tilbringe et Produkt, som kunde finde Anvendelse ved Brændevinsbrænding og derved vinde Afsetning. For at opnaa dette vedtage vi en Forhøielse af Brændevinsafgiften paa 137,000 Kroner (Afbrydelse af S. R. Varsen). Ja, det ærede Medlem siger, at det er for Skibsafgiftens Skyld, men det ærede Medlem og jeg ere vistnok temmelig enige i vor Betragtning af Skibsafgiften. Saavidt jeg forstod ham i Gaar, lagde han heller ikke megen Vægt paa den store Betydning, dens Ophævelse vilde have for Landbostanden. Det skal og kan se ud, som det er for Skibsafgiftens Skyld, men jeg paastaar, at disse 137,000 Kr. ere en Forhøielse for Forbrugerne af ca. 1 Dre pr. Pot reen Alkohol. Tror man virkelig, at Producenten, naar han skal sælge sine Varer, bliver staaende ved den Pris, han nu faar, og ikke tager denne Forhøielse med? Naar Kjøbmanden skal give denne Forhøielse af Prisen, tror man da, at han sælger Varerne til Forbrugerne uden at lægge denne Forhøielse paa dem? En Dre pr. Pot reen Alkohol, som Kjøbmanden maa betale mere, vil han naturligvis lægge paa hver Pot 8 Graders Brændevin, han sælger, og paa den Maade kommer det til at gaa ud over Befolkningen og de mindre Forbrugere. Naar man saa kommer til de mindre Udsalgssteder, Restauratøerne osv., vil denne Dre komme over paa hver Bøgl og tilsidst paa hver Snaps. Altsaa man giver Statskassen en Indtægt af 137,000 Kr. og beskatter derved Befolkningen for at opnaa, at visse Egne af Landet kunne finde en Afsetning paa de Produkter, som deres Jord egner sig til at dyrke. Saaledes er Forklaringen, og jeg finder den meget naturlig. Jeg indrømmer, at der for de Egne, hvor Jordbunden ikke egner sig til at dyrke virkelige Udførselsprodukter, maa gjøres, hvad der kan gjøres. Den ærede Ordfører interesserede sig særdeles meget for Brændevinsbrænding, det hørte vi, da han f. Ex. anbefaler at lade Fabriken paa Falster gaa over til Brændevinsfabrik, altsaa forudsætter jeg, at der paa Sjælland er megen Kartoffelavl, som kan komme til Nytte ved Brændevinsbrænding. Men naar man viser en særlig

Imødekommen mod Sjælland og Sjælland, hvorfør kan man da ikke vise den Samme overfor de mindre Dyr? Det kan saamænd ikke nytte den ærede Ordfører, at han stiller sig i Slagelse og ikke kan se længere end til Næstved, Skjelskør, Slagelse og Sorø. Han maa ogsaa se ud over hele Landet. Hvad der tjener Sjælland og Sjælland, tjener saamænd ogsaa Lolland-Falster, det er min Mening. Jeg var tilfreds, at de Herrer, som staa dels paa den vestre Side af Øerne og dels paa den østre, vilde kunne se, at de Millioner, der gennem Sukkerindustrien vilde kunne spares ind i Landet fra Fyn, Lolland-Falster og Væen, vilde være en Nationalgevinst for hele Landet. Jeg beklagede i Gaar, at jeg i Udvalget ikke havde haft tilstrækkelig Leilighed til at fremsætte min Betragtning af disse Spørgsmaal. Den ærede Ordfører (Tauber) svarede mig, at dertil havde jeg haft rig Leilighed, og at jeg, hver Gang man i Udvalget talte om Brændevin, havde talt om Sukker. Men det skulde den ærede Ordfører ikke have sagt, thi det var et mindre paalideligt Udsagn. Han sagde, at jeg havde gjort mine Betragtninger gjældende lige fra Efteraaret. Jeg vil imidlertid blot bede ham erindre, at jeg paa Grund af Forsald ikke kunde deltage i Udvalgets Møder fra Efteraaret af, og da den endelige Forhandling angaaende disse Spørgsmaal skulde gaa for sig, var jeg beskæftiget i et Finantsudvalgsmøde, hvor første Behandling skulde forceres stærkt, og da jeg saa kom ind i det her omhandlede Udvalg, vare, endstjønt jeg i Forveien havde erklæret, at jeg vilde gjøre indgaaende Betragtninger gjældende, alle 3 Lovforslag afgivne fra første Behandling, og der var valgt Ordfører, og jeg havde da ikke Andet at gjøre, end at tale om Betænkningen, da den skulde afgives. Saadant Noget maa den ærede Ordfører ikke gjerne kaste ud. — Hvad han i Gaar særlig søgte at hævde, var, at der var drevet en uheldig, kunstig, fordærvelig — jaadan Noget sagde han — Agitation for Sukkerindustriens Indførelse her i Landet, og han syntes at være stolt af, at man har naaet at forhindre en Fabriks Opførelse paa Sjælland. Jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at naagt vi, som den høitærede Finantsminister ogsaa gjorde opmærksom paa, her i Landet have haft en høiere Beskatning paa Røesukker, end man har andre Steder, har det dog vist sig, at denne Industri, da Konjunkturerne vare nogenlunde gunstige, betalte sig overmaade godt, idet Sukkerroedyrterne vare meget vel fornøiede med, hvad de fik for deres Roer, og Fabrikkerne kunde ikke beklage sig den